

trænge til Laan, men jeg veed ikke rigtig hvorledes det er at forstaa. Saa vidt jeg veed, ere Kreditforeningernes eneste Betalingsmiddel over for deres Laanere dette, at de give dem deres egne Obligationer; men naar det er Tilfældet, veed jeg egentlig ikke, hvad det ærede Medlem sigtede til, naar han sagde, at Kreditforeningerne skulde trænge til Laan. Derimod antydede jeg en anden Ting, som jeg tror er meget vigtig, og det var, at Kreditforeningsobligationerne mulig kunde støttes Noget i deres Kurs derved, at offentlige Anstalter og Regjeringen selv efterhaanden opkjøbte deraf. Det kan vel gjerne være, at dette kun vilde bevirke en midlertidig Forhøjelse, men det vilde da heller ikke blive nogen usund eller nogen unaturlig høi Pris, de ville komme til at staa i. Det kunde være nogle enkelte Procent, men alene dette vilde være et Gode for Bedkommende. Jeg gad, som sagt, vide, hvad det var, hvortil Kreditforeningerne skulde have Laan, og det er derfor, jeg har tilladt mig at rette et Spørgsmaal derom til det ærede Medlem.

Th. Nielsen: Angaaende Kreditforeningerne, der ere bragte paa Tale, finder jeg det meget naturligt, hvis der virkelig skulde blive Tale om, at Obligationernes Kurs sank altsfordybt, at Statskassen da ogsaa opkjøbte den Slags Obligationer, og det maa vel være det, som det ærede Medlem for Vordingborg (Schroll) har ment, thi han har vel ikke ment, at man skulde laane Kreditforeningerne Penge. Spørgsrigt har jeg den Opfattelse af selve det Forslag, der her ligger for, at det, naar det vedtages, ogsaa vil nytte Kreditforeningerne noget, thi af Forslaget vil simpelthen følge, at de der nu have Penge fra Sparekasserne staaende i deres Eiendomme, ikke ville blive nødt til at søge Kreditforeningerne, saa at altsaa en mindre Masse af disse Obligationer blive fastede ud paa Markedet. Det tror jeg, at det ærede Medlem skulde tage i Betragtning, at, naar Sparekasserne hjælpes, hjælpes ikke blot de, der have Penge staaende i deres Eiendomme, men ogsaa Andre. Der er nemlig megen Fare for, at, naar der bliver altsfordybt i Sparekasserne derved, at der opsiges for mange Penge, blive Sparekasserne urolige og tage deres Penge ud, hvad der kommer til at gaa ud over de mindre Laantagere, altsaa ogsaa dem, det ærede Medlem her lige overfor (Rasmussen) talte for. At man skulde kunne gaa saa vidt, som det ærede Medlem mente, at nemlig Staten skulde laane ud til de smaa Sparekasser mod Kaution, tror jeg dog ikke. Jeg vilde anse det som værende af væsentlig Nytte, om dette Lovforslag kunde blive til Lov. Der er dog en lille Ændring, som de ærede Forslagsstillere maa se at faae indført ved næste Behandling, den nemlig, at der i Stedet for: „Afdrag i de følgende 5 Terminer“ sidste Linie i §

1 sættes: „i de nærmest følgende Terminer.“ De Herrer have nemlig vist ikke erindret, at vi nu have 4 Terminer om Aaret. — Naar man har forundret sig over, at de ærede Forslagsstillere nu først fremkom med deres Forslag, da finder jeg, at man kunde have sparet sig den Forundring. De Herrer ville jo vide, at Sagen var fremme under Finanslovens Behandling, og det var da ganske rimeligt, at man ventede, indtil man saae, hvilket Udfald den fik. Jeg er de ærede Forslagsstillere taknemmelig, fordi de ere fremkomne med deres Forslag. At det skulde trænge til synderlig Rettelse eller flere Rettelser, saaledes som det ærede Medlem for Svendborg Amts 6te Valgkreds (S. Peterfen) talte om, indser jeg ikke Nødvendigheden af. Jeg vil haabe, at Lovforslaget maa yde hurtig Fremme og ikke trænge til væsentligere Rettelser end saadanne, der godt kunde foretages uden Besættelse af Udvalg.

Chr. Pedersen: Jeg veed ikke, om dette Lovforslag er en Følge af den Forandring, der er foregaaet i Partistillingen her i Rthinget, om det er et Produkt af det nye Flertal, thi saa vil det jo være ønskeligt at reise Indsigelse mod dette Lovforslags videre Fremme. Det staaer i saa Tilfælde i Flertallets Magt, naar det har Regjeringen med sig, hvad man jo naturligvis maa forudsætte, at føre det let og hurtigt igjennem; men desuagtet vil jeg dog ikke undlade at udtale mig om denne Sag. — Det forekommer mig, at man ikke kan lufte Dinene for den Maade, hvorpaa Statskassen faar sine Indtægter. Hovedindtægterne, hvorfra Statskassen fyldes, er jo Loldindtægterne, men Loldindtægterne huile uforholdsmæssig tungt og besværligt paa den store Masse af Befolkningen. Det store Flertal af de 370,000 Familier, vi nu have i Landet, er saaledes stillet, at det ikke eier noget, det kan stille i sikkert Pant til disse Sparekasser; som nu skulde have Udlaan af Statens Midler til 4 pCt.. Ser man hen til, hvem det er, der her skal hjælpes, bliver det egentlig Middelfstanden af Landbrugerne, man vel nærmest tænker paa; men disse Folk af Middelfstanden, Gaardmændene, have jo deres Eiendomme at pantsætte, og Sparekasserne, som de søge, have deres Værdipapirer, som de kunne reise Laan paa i Statskassen. Men hvad er det saa for Penge, man saaledes deler ud til Landeindomsbefiddere? Det er de Penge, der paa en saa ubillig og hensynsløs Maade tages gennem Loldskatten og lægges ind i Statskassen. Nu siger rigtignok det ærede Medlem for Veile Amts 3die Valgkreds (Th. Nielsen): Lad os bare hjælpe disse Sparekasser og Landeindomsbefiddere, der trænge til Penge, med Laan til 4 pCt., thi derved hjælpe vi Alle. Men hvad han mener med disse „Alle“, det indser jeg rigtignok ikke. Det ærede Medlem pleier jo ellers at være en ivrig